

Sygn. akt VII U 506/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Ewa Gulska

Protokolant sekr. sąd. Anna Łępicka

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 roku w Lublinie

sprawy S. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania S. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 5 lutego 2015 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala S. D. prawo do emerytury od dnia (...)roku.

Sygn. akt VII U 506/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 lutego 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił S. D. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł S. D. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury. Wskazał, że pracował w warunkach szczególnych w (...) L..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

S. D. urodzony (...) w dniu (...)roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 27 lat, 3 miesiące i 3 dni okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w L. z dniem 19 sierpnia 1971 roku w charakterze ucznia zawodu (angaż – k. 2 akt osobowych). Z dniem 3 czerwca 1974 roku został zatrudniony już jako pracownik na stanowisku elektromontera (k. 4 ao). Stanowisko to nie ulegało zmianom, co potwierdzają zaświadczenia z odbytych egzaminów na stanowisko elektromontera sprawdzających wykorzystywaną wiedzę oraz angaże podwyższające wynagrodzenie wnioskodawcy (k. 13, 17, 20, 21 ao). W okresie od 14 września 1982 roku do 30 września 1983 roku wnioskodawca wykonywał pracę elektromontera w oparciu o umowę o pracę na budowie eksportowej przy realizacji

kontraktu nr 10-111/9-0622 (k. 27 ao). Po powrocie z Iraku zajmował ponownie stanowisko elektromontera (k. 34 ao). W dniu 15 października 1987 roku wnioskodawca ukończył kurs spawania łukowego (k. 43 ao). W dniu 27 marca 1998 roku wnioskodawca uzyskał zaświadczenie kwalifikacyjne (...) w zakresie eksploatacji urządzeń i instalacji napowietrznych nr 443/98 (k. 93 ao). Do dnia 31 grudnia 1998 roku wnioskodawca zajmował wyłącznie stanowisko elektromontera (k. 100, 101 ao).

W powyższym okresie S. D. jako elektromonter wykonywał różnego rodzaju prace elektryczne na wysokości. Głównie pracował przy układaniu instalacji elektrycznych w odlewniach, kotłowniach, nowo budowanych halach. Praca odbywała się przy dużym huku i silnym zapyleniu. Niejednokrotnie wnioskodawca musiał spawać wykonując trasy dla linii wysokiego napięcia (zeznania wnioskodawcy – k. 16v-17).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. W niniejszej sprawie organ rentowy nie kwestionował okresu zatrudnienia S. D. w przedsiębiorstwie (...). Podnosił jednak, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych z dnia 12 marca 2008 roku nie wskazywało przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, zatem nie mogło stanowić podstawy do uznania wskazanego tam okresu jako pracy w warunkach szczególnych. Z dokumentów osobowych wnioskodawcy wynika jednak, że nieprzerwanie od dnia 3 czerwca 1974 roku wykonywał on pracę w charakterze elektromontera. Stanowisko to nie uległo zmianie. Zajmował je także pracując na budowie eksportowej w Iraku. Zeznania wnioskodawcy są zgodne z powyższymi dokumentami i w pełni z nimi korelują. Są nadto spójne i logiczne i zasługiwały na obdarzenie ich wiarą w całości.

Należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca pracował jako elektromonter od dnia 3 czerwca 1974 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku tj. 24 lata, 2 miesiące i 2 dni (z wyłączeniem okresu od 16 lipca 1988 roku do dnia 12 grudnia 1988 roku – brak dokumentacji potwierdzającej pracę na budowie eksportowej).

Jest to praca wymieniona w Wykazie A, Dziale II – Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.)

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu,

na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury wnioskodawca musiał spełnić łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 -)a co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 -)b staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały przez wnioskodawcę spełnione. W niniejszym postępowaniu wnioskodawca udowodnił okres stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 24 lat, 2 miesięcy i 2 dni, co prowadzi do stwierdzenia, że spełnia on przesłankę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Należało zatem ustalić S. D. prawo do emerytury od dnia (...) roku, od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.